

Damina Dávid

A lány a másik világból

Vesper krónikák 2.

Egy

A Foghúzó

1

A Foghúzó. A média ezt a nevet aggatta rá.

A Virginia állambeli Blecher's Hill mindig is egy békés amerikai kisváros volt. Egy olyan kertvárosi környezet, ahol sokaknak még kerítésük sincs, ami elhatárolná a telküket a szomszéd telkétől vagy a járdától. Egy olyan hely, ahol sokan még az ajtójukat se zárták. Szinte mindenki ismert mindenkit. Az egyazon blokkban, utcában, szomszédságban élők gyakran összejártak kerti sütögetésekre. A városi rendezvényeken sokan részt szoktak venni; bármikor lehetett önkénteseket találni, akik közreműködtek a szervezésben, takarításban. Ha valakinek segítségre volt szüksége, mindig akadt valaki, hogy segítő kezet nyújtson. Az emberek összetartottak, és boldogan éltek, nem számítva persze a szokásos, minden háztartásban előforduló családi vitákat, a kocsmái összezördüléseket, kisebb rendbontásokat. Tipikus amerikaiak voltak, akik a tipikus amerikai kisvárosi életüket élték.

Blecher's Hill lakosai nem voltak felkészülve arra, ami 2010. március 17-én történt, és ami azóta se hagyja őket nyugodni. A békés idill egyik pillanatról a másikra megváltozott, amikor Heather McCombs rátalált a járda mellett a bokrok tövében heverő Elizabeth Watersre, a Foghúzó első áldozatára. A gyilkos az esti órákban a hálószobájában lepte meg a fiatal lányt, leütötte, majd az ablakon keresztül kivonszolta a ház elé, ahol puszta kézzel egyenként kitepte az összes fogát. Mire végzett, Elizabeth már halott volt. Begyűjtve zsákmányát, otthagyta a holttestet egy kissé kicsavart pózban, és már el is tűnt. Senki sem látott semmit. Senki sem hallott semmit.

És ez csak a kezdet volt...

Több mint két év telt el az első gyilkosság óta, amit kisebb-nagyobb szünetekkel tizenhat további követett. Eltérő nem, bőrszín, hajszín, szemszín – a gyilkos mindenféle séma nélkül válogatott. Nem volt semmilyen összefüggés az áldozatok között. A Foghúzónak sikerült mindig úgy lecsapnia, hogy sosem hagyott maga után semmilyen nyomot, nem voltak szemtanúk, egyik alkalommal sem hibázott. A gyilkosságok mellett három tizenhét-tizenkilenc év közötti lány eltűnése is az ő számlájára írható. Senki se tudja, hogy ki ő, és miért csinálja azt, amit. Az eltűnéseket se tudták megmagyarázni, sosem találták meg őket, és az elrabló sem jelentkezett. Senki nem kért váltságdíjat, és egyéb követelések sem voltak. Gyaníthatóan mindhárman halottak, csak valamiért nem hagyta szem előtt a holttesteket az elkövető.

A helyi rendőrség nyomozásába a harmadik gyilkosságot követően az FBI is becsatlakozott. Hiába volt minden erőfeszítés és próbálkozás, a tettest nem

sikerült megtalálni, és ami a legrosszabb volt, hogy teljesen tehetetlenek voltak, mivel a nyomozás sehol sem vezetett, még egy gyanúsítottat sem találtak, nem tudtak merre továbbhaladni. Átfésülték a várost és környezetét, a helyi erdőket. Átkutatták az elhagyatott és üresen álló házakat, nyaralókat, az erdei barlangokat. És mindezt nem csak egyszer. Folyamatosan hirdettek a Blecher Newsban, a helyi újságban, miszerint ha valaki információval rendelkezik az eseteket illetően, az hívja a rendőrséget; a nyomravezetőnek még jutalmat is felajánlottak. A beérkező hívások mindegyike vaklármának, illetve poénnak bizonyult. A lap főszerkesztője, Jennifer McPherson folyamatosan tudósított az eseményekről, a Foghúzóról szóló cikksorozata az egész várost érdekelte, a két év alatt jelentősen meg is nőtt az eladott példányszám.

Az FBI ügynökei, Michael Scott és Eric Milton egy helyi nyomozóval, Peter Hammonddal közösen dolgoztak az ügyön. A nyomozást elősegítendő új rendőröket vettek fel az állományba, és összedolgoztak Jenniferrel, valamint a város vezetőségével. David Hoffman polgármester, és a városi tanácsosok – Mindy Belfour, illetve dr. Robert Stein, aki egyben a Saint Blecher Kórház igazgatója, főorvosa – mindenben rendelkezésre álltak, és segítették a nyomozók munkáját. Az új intézkedéseket követően a városba vezető utakat folyamatosan ellenőrzés alatt tartották, minden gyanúsítottnak ítélt járművet megállítottak és átvizsgáltak, továbbá bármikor, bárkit megállíthattak ellenőrzésre. Kijárási tilalmat rendeltek el, este hat után senki sem hagyhatta el a lakhelyét. Mindez a lakók biztonságát szolgálta, illetve, hogy könnyeb-

ben kiszűrik a gyanús alakokat, akik hat után mászkálnak.

A várost megpróbálták biztonságosabbá tenni, de nem mindenki örült az új rendszernek, és akadtak is olyanok, akik megszegték a kijárási tilalmat. Idővel persze valamennyire hozzászoktak a dologhoz, de attól még félelemben éltek, és egyre több probléma között. Senkire se voltak jó hatással az események. A gyilkos ugyan csak ritkán merészkedett be a városba, az esetek többsége a városon kívül történt, és az áldozatok közül többen nem is helyiek voltak, de attól még ugyanúgy meg volt ijedve mindenki.

A nyomozás során tényleg mindent megpróbáltak, mégsem jutottak sehová: kikérdezték a helyi fogorvosokat, és mindegyiket ki is zárták, mint gyanúsítottat, új térfelügyelő kamerákat szereltek fel a forgalmasabb utak mentén, a nagyobb kereszteződéseknel, a fontosabb és sokak által látogatott épületeknél, mint a rendőrség, a kórház, a tűzoltóság, a polgármesteri hivatal, a pláza, továbbá a kedveltebb szórakozóhelyek. A gyilkost sosem akadályozta, hogy olyan helyről raboljon el valakit, ahol többen is tartózkodtak. Valahogy sikerült mindig észrevétlennek maradnia. Türelmes volt, és kivárta, míg a kiszemelt áldozat egyedül maradt, és csak utána csapott le.

2012. május 1-én olyan esemény történt, amiről mindenki azt gondolta, végre fordulópont lesz, és előnyhöz juttatja a hatóságokat. A Foghúzó végzett tizennyolcadik áldozatával a Blecher Park északi bejáratánál, és el akart rabolni egy negyedik lányt, ám az esetnek ezúttal szemtanúja is akadt egy parkőr, Kyle Robinson személyében. A helyszínt perce-